

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vniversalis Historiæ Ecclesiasticæ Medvlla

Pareus, Daniel

Francofurti, 1633

Patres, siue Præcipvi Doctores Ecclesiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64973)

Marcello successit Eusebius, natione Græcus, qui sub Maxentio tyranno martyrio consumptus dicitur, Anno Domini 311.

Eusebio successit Miltiades, natione Afer, quem Platina Maximini iussu martyrio coronatum fuisse scribit: Anno Domini 313.

PATRES, siue PRÆCIPVI
Doctores Ecclesiæ.

Post Apostolos, Christus ad dextram Patris regnans, excitauit illustres Ecclesiæ Doctores, quorum opera & labore Euangelium plantatum, latiusque propagatum est. Sunt autem præ aliis celebres hi sequentes, à temporibus Apostolorum, vsque ad Concilium Nicænum.

Dionysius cognomento Areopagita, Paulum Athenis concionantem audiuit; tandem sub Traiano, plenus dierum, martyrii corona honestatus est.

Ignatius, Antiochenæ Ecclesiæ Episcopus, commouente persecutionem Traiano, Romam perductus, bestiis obiectus est, & discerptus, Anno Domini 108. Scripsit aliquot Epistolas, quæ hodie interpolatæ & adulteratæ leguntur.

Polycarpus, Iohannis Apostoli discipulus, ab eo Smyrnæ Episcopus ordinatus fuit. Propter quasdam super die Paschæ quæstiones, sub Imperatore Antonino Pio, Ecclesiam in Vrbe regente Aniceto, Romam venit, vbi plurimos

H

cre-

credentium, Marcionis & Valentini persuasio-
ne deceptos, reduxit ad fidem. Cum ei fortui-
to obuiam venisset Marcion, & diceret: *Cog-
noscis nos?* Respondit Polycarpus: *Cognosco
primogenitum Diaboli.* Postea vero regnante M.
Antonino Philosopho, & L. Verò, rogo impo-
situs, cum cremari non posset, Smyrnæ gladio
iugulatus est, Anno Domini 167. Huius tem-
pore vixit Egesippus Iudæus ad Christum con-
uersus, qui libris quinque Historiam Ecclesiæ
CHRISTI ad sua vsque tempora complexus
est.

Iustinus Philosoph⁹ & Martyr, cuius scripta
etiamnum cum fructu leguntur, floruit sub An-
tonino Pio, cui Apologiam exhibuit pro Chri-
stianis. Decollatus est Romæ, Anno Domini
168. sub Antonino Philosopho.

Athenagoras sub Antonino Philosopho, &
Commodo Impp. floruit, ad quos etiam lega-
tione pro Christianis functus est.

Irenæus quibus parentibus, quo in loco, &
quo anno natus sit, incertum est. In prima pue-
ritia audiuit Polycarpum, Episcopum Smyr-
nensem, discipulum ipsius Iohannis Euange-
listæ. Presbyterii munus gessit in Eccle-
sia Lugdunensi, & cum Photino, eius lo-
ci Episcopo, vixit coniunctissime. Photi-
no in persecutione ob confessionem Euange-
licæ veritatis crudeliter interfecto, ad Episco-
parum Lugdunensem peruenit, sub Antonino
Philosopho Imperatore. Ecclesiam docuit cir-
cirer annos 30, Opiniones, seu stipulas quasdã

non exiguas eum habuisse, ex scriptis cerni potest. Maxime autem laboravit in asserenda atque defendenda doctrina de Deo, quam Diabolus per hæreticos offuscare conabatur. Quomodo & quando vitam finierit, non ab ullo certæ fidei authore expressum est.

Pantænus in Schola Alexandrina primum Philosophiam Stoicam professus est, postea vero Theologiæ Doctor eximius euasit. Primus Scholam eam ex Ethnica in Christianam mutauit, & Catechistes in illa factus est. Ex Alexandrina Schola missus est in Indiam, ut ab Apostolis plantatam ibi Ecclesiam erudiret atque confirmaret.

Clemens, cognominatus Alexandrinus, Pantæni discipulus, primum Alexandriæ Catechesin tradidit, deinde Hierosolymis, & Antiochiæ Euangelium docuit. Libros scripsit complures.

Origenes Adamantius, Clementis discipulus, filius Leonidæ, primum docuit Alexandriæ deinde Cæsareæ in Palæstina. Si Hieronymo credimus, scripsit 6000. volumina: de quibus celebre est illud uerustatis iudicium: *Origenes ubi bene scripsit, nemo melius, ubi male, nemo peius.* Unde propter multos errores à multis inter hæreticos potius, quam inter Patres, numeratur. Scribitur, metu supplicii defecisse à fide Christiana, sed ad eam postea rediisse. Obiit Tyri, anno ætatis 69.

Gregorius, cognomento Thaumaturgus, Origenis discipulus, Episcopus Neocæsariensis.

sis, claruit tempore Alexandri Seueri: decessit sub Aureliano Imp. Interfuit Antiocheno Concilio aduersus Paulum Samosatenum hæresiar-
cham.

Tertullianus Carthaginensis in Africa primum Philosophiæ & Iurisprudentiæ; deinde etiam studio Theologiæ se dedit, Græcæ & Latinæ linguæ peritissimus. Primum Romæ presbyter fuit vsque ad mediam ætatem. Inde pulsus Carthaginem rediit, & palam Montani dogma professus est. Certamina varia sustinuit contra Iudæos, contra hæreticos, Marcionem, Valentinianos, Hermogenem, Praxeam. Vixit ad decrepitam vsque ætatem. Martyrii quidem fuit appetentissimus: sed quo mortis genere extinctus sit, nusquam traditur. Floruit sub Severo Imp. cuius sæpe ipse meminit. Cyprianus nullum diem abire passus est, quin aliquid in hoc Tertulliano legerit.

Cyprianus ille Carthaginensis Presbyter & Episcopus, primum Rhetoricen, gentilis adhuc, cum laude magna professus est, & magna studuit. Ad Christum autem conuersus, totius Orientis & Hispaniæ Ecclesiis præsedet, & auctoritate magna Episcopi munus gessit. Eloquent ex scriptis eius, quæ reliquit, præclara dona; sed errores simul etiam aliquos aspersit. Magna illi certamina fuerunt cum ethnicis, Iudæis, Nouato, aliisque hæreticis & schismaticis. Quam ob causam cum in discrimen varium deuenisset, cessit furori hominum, & exilium ærumnas ferre maluit, quam præsentia sua Ec-
cle-

clesiæ obesse. Cum tempus martyrii impenderet, & mortem omnia illi minarentur, ceruicem vltro inflexit, & gladio sese iugulandum præbuit Tarraconæ, sub Gallo & Volufiano Imp. Anno Domini 259.

Arnobius, Rhetorica professione clarus in Africa, vixit circa Constantini Magni tempora. Contra gentes libris VII. erudite, & quidem tumido elatoque orationis genere, disputat.

Lactantius Firmianus, Arnobii discipulus, sub Diocletiano Principe accitus, Nicomediæ Rhetoricam docuit, & contra ethnicos religionis Christianæ hostes acerrime in libris suis, quos diuinarum institutionum titulo inscripsit, pugnavit. Quis fuerit vitæ ipsius exitus, literis proditum non est. Hieronymus de eius scriptis, tale tulit iudicium; *Lactantius quasi quidam fluvius Tullianæ eloquentiæ, utinam tam nostra potuisset confirmare, quam facile aliena destruxit.*

Eiusdem temporibus, circa annum Christi 320. floruit Eusebius, Episcopus Cæsareæ in Palæstina: qui sensit initio cum Arianis, sed postea in Synodo Nicæna sese cum Orthodoxis coniunxit, & Symboli Nicæni author esse existimatur. Contexuit libris X. Historiam Ecclesiæ à nato Christo, vsque ad annum eius 325. Adiecit Panegyricum de vita Constantini Magni, qui 30. annorum res gestas in Ecclesia, & imprimis edicta ac leges Constantini de religione Christiana complectitur. Refutauit

etiam ethnicos & Iudæos in libris de præparatione & demonstratione Euangelica. Reliquit quoque Chronologiam, quæ à natali Abrahami, vsque ad annum Christi 326. deducta, annos comprehendit 2347. Obiit circa annum Domini 340.

HÆRETICI.

BReui tempore post Apostolos, pestilentes & horrendas hæreses Diabolus in Ecclesiam Christi publice disseminauit, vt Deo agrefaceret, & plurimos à vera doctrina abalienaret.

Saturninus, à quo Saturniniani, cœpit innotescere temporibus Hadriani Imperatoris, cum eiusdem blasphemix socio Basilide, circa annum à Christo passo centesimum: cum Barcochoba quidam Iudæus, homo seditiosus, in Syria grauissime Christianos iam afflixisset, & Dux suæ genti fuisset, atque incentiuum ad corripienda contra Romanos arma. Vnde totius Iudaicæ gentis pene internecio accidit. Certe inde contigit ea dissipatio & dispersio per vniuersas orbis regiones, in qua nunc miserima versatur. Fuit autem Antiochenus Saturninus, qui ita cum Basilide officia partitus est, vt ipse in Syria venenum suum efflaret, & eo Syros, homines leues, imbueret: Basilides autem illud in Ægypto spargeret, & vicinis regionibus.

Dura-